

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 25 OCTUBRE 1915

Núm. 43

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓ DE LA MEDICINA

XI

Para tratar única y exclusivamente de ideas y conceptos generales, relacionados con la dignificación de la Medicina, empecé la publicación de estos apuntes. El desarrollo natural del asunto y una deplorable realidad me han llevado a tratar de gravísimos abusos profesionales que no pensaba comentar y que imperiosamente necesitan enmienda, para poder aspirar al fin que me proponía. Entiendo que es necesario conocer el *mal*, para poder ser un buen defensor del *bien*, y que en los actuales tiempos de confusión y frecuente empleo de la mentira, de la falsedad y hasta de la calumnia, es preciso hablar claro y decididamente el lenguaje de la verdad. Bajo este punto de vista, creo justificables mis apuntaciones negras, con cuya presentación quizá haya sido yo excesivamente duro. Si en tal defecto he incurrido culpese a mi vehemente deseo de ver dignificada la Medicina, y no se achaque mi extralimitación a bajas miras egoístas, ni a la intención de personalizar ciertos abusos profesionales. Mi crítica va contra estos, y no contra las personas que los hayan cometido.

Me considero no tan solo con pleno derecho a fustigar el mal ejercicio de la Medicina, sino que dadas las circunstancias actuales, concepto que resulta una verdadera obligación aclarar bien ciertos abusos, que toman incremento, y, han arraigado ya en grandes capitales. Esta generalización, lejos de disculparlos, constituye en mi concepto un motivo más que obliga a señalarlos con la mayor precisión posible, y a presentarlos con toda su fealdad, para que la repugnancia que nos cause nos obligue a buscar el oportuno remedio.

Hay además en el ejercicio profesional ciertas corruptelas, que podríamos llamar de menor cuantía, y necesitan también revisarse, para conseguir una verdadera dignificación; pero estos son en su mayoría, hijos de costumbres defectuosas, de las que no debo aquí ocuparme.

No es posible en modo alguno justificar los abusos profesionales, como alguien ha pretendido hacer, tomando por base la idea de resarcirse en alguna forma de la deficiente remuneración con que el público

quiere recompensar los servicios médicos ordinarios, cuando son prestados con sinceridad y llaneza. De aquí quieren deducir la necesidad de embaucar más o menos, y en una y otra forma, a los clientes, no para explotarles, sino tan solo para obtener de ellos una satisfactoria remuneración.

Tampoco pueden quedar justificados los abusos invocando la idea de una proporcionada compensación, cuando un médico considera que ciertas sociedades llamadas filantrópicas ó benéficas, regateando los honorarios en los contratos, acaban por explotar los servicios médicos, asignando a estos una mezquina retribución, proporcionalmente a la importancia y trabajo que el cumplimiento de los mismos representa.

Aunque el vulgo quiera regatear los honorarios facultativos mermándolos todo lo posible; aunque ciertas sociedades de socorros lleguen a intentar un verdadero abuso del servicio médico; de ninguna manera, ni bajo pretexto alguno, puede quedar en este justificada la conducta de apelar a la explotación; ni aún limitándola tan solo a las familias de socios que tengan abusivamente concertada la asistencia facultativa.

Para no ser el médico víctima de la deficiente remuneración en sus servicios debe buscar medios de defensa; pero medios siempre dignos, decentes, honrados. Sería sobremanera injusto que el hombre trabajador y cuidadoso de sus deberes, no pudiera lograr con tan noble ministerio, una decorosa posición social; pero no puede el médico olvidar la alta misión que le está encomendada, y esto le veda ejercer la profesión con la mezquina idea del lucro.

La dignificación de la Medicina exige el cumplimiento de todos los deberes profesionales y estos son muchos y de muy distintos órdenes. Además de los deberes morales tiene el médico—obligaciones imperiosas que cumplir respecto de la ciencia; las cuales pueden subdividirse en individuales y colectivas.

En lo que se refiere a las primeras, no cabe duda alguna de que la ignorancia del médico puede constituir en algún caso una falta grave, si no posee el grado de ciencia necesaria para el ejercicio profesional. La Medicina es objeto de asidua y constante labor: ya con nuevos descubrimientos; ya con la aparición de numerosos medicamentos; ya por simplificación en los procedi-

mientos curativos; ya por nueva revisión en los conceptos de morbosidad y tratamiento de las dolencias etc. etc., lo cual da lugar a la imperiosa necesidad del estudio constante, para poder tener el grado de ciencia de que hemos hablado.

Esta necesidad del estudio en medicina no es cosa de momento, ni hija de los actuales tiempos de progreso; sino que fué indicada ya por Hipócrates cuando nos decía que «la vida entera de un hombre es muy breve para profundizar un arte tan difícil y tan largo» y recomendaba el constante estudio y atenta observación con su «*Ars longa vita brevis*».

Galeno insistía de un modo especial en la necesidad del estudio, cuando acusaba a los empíricos de su época, como enemigos de la razón, diciéndoles que se oponían a los descubrimientos (De óptima secta ab Trasyb. cap. XX.)

La misma idea nos explica Zacchias (Cuestionario médico legal, libro VI) cuando textualmente nos dice: «¿Como podría excusarse este hombre tan orgulloso de sí mismo, que abandona el estudio al menos en los casos difíciles? No debe el médico fiar nunca en su experiencia del pasado; es preciso que note la necesidad de estudiar y de hacer nuevas observaciones».

Idéntico concepto nos expone Zimmermann cuando pregunta: «¿Quien podrá envanecerse de conocer de una manera completa la ciencia de curar?» y de ello debemos deducir no tan solo la conveniencia de que los médicos estudien, sino la necesidad de que procuren completarse, contribuyendo todos con su ciencia y experiencia a la resolución de los problemas sanitarios, en sus múltiples aspectos.

La inmensidad de progresos médicos realizados en los actuales tiempos, nos han obligado a crear especialidades, y han hecho más necesaria la cooperación armónica de todas las clases médicas, para cumplir con los altos fines sociales que les están encomendados. Para ello es necesario que se sumen y no se malogren los esfuerzos individuales y de aquí nacen los deberes colectivos a que venimos obligados según los preceptos de la Deontología.

Sebastián Amengual.

(Concluirá)

IMPRESIÓ

La lluna en el cel floria
com-e roella brillant
i son mantell estenia
fota la Terra abrigant
Un raig de llum qui fluïa
de l'alta flor de la nit
dins bosc ombriu se perdia
besant el cantor ungit

Un rossinyol, qui cantava
amb sa veu clara i vibrant
i fidel, l'eco escampava
la dolçura del seu cant.

Dins una estepa florida
sa tendra amiga hi té'l niu
hi amb veu, per mi mai sentida,
com fil de mel, par que diu:

«T'estim per ta sencillesa
t'estim per ton cos gentil,
ta veu dona ubriaguesa
com les flors del mes d'abril.

Ta veu, dolça, encisadora
té mon cor encativat:
som humil admiradora
de ton cant agraciat....

Deixem gosar dels encants
d'eixa veu, raig de dolçó...
fluesquen tos dolsos cants
com l'aigua d'un regueró...»

Aixís tendrement li deia,
sens dar-se compte de mi,
que, com patriarca, jeia
junt a la soca d'un pi.

Pere Riber Campins.

DISSAPTES LITERARIS

Però, i qui deia que a la Vila ciutadana no hi ha cultura?

Així mateix es tenir-ne de barra!

Ja hu vall!

No és estrany que ho diga aquell que sols coneix els dijous i fires a on se fomen els foravilers per comprar i vendre l'inmèns recapte que vessa de plasses i corteres.

Que té que veure la hi enfloquin els qui han vista la gentil blancor d'edificis nous que s'alsen per onsevulla, i coneixen l'esbart de institucions meritíssimes encaminades a dur el benestar a les famílies i la llum a les intel·ligències i l'amor pura an el cor.

Ja m'ho pensava que hu dirien també els qui s'hagen femunts que a la Vila hi entren revistes científiques, diaris i setmanaris de primera de primera, que té tres llibreries i mitja, i un setmanari ranci que defensa sa moral i bones costums i que en posar-se a fer manifestacions de sentit pràctic cristià en vol amb qui alena.

No'm cau gens tort!

Però no hu dirien així si coneixien els grans *dissaptes literaris* que celebra.

Es una festa cultural. J m'hi he trobat, algunes vegades i puc dir que és gros.

Diu que en els altres pobles hi ha qualque micoia de això; però lo que és a la Vila van en quart creixent, degut per mi a les circumstancies crítiques que travessa que fan veure lo sà i lo corcat del seu organisme heterogeni i mestejat d'algún temps ensà.

Veniu i veureu.

Són les nou de matí poc sà poc llà.

Del tren surt el *saig* que anuncia l'arribada del famós i popular personatge de les conferències: El *saig* és un pobre al·lot inconscient i pagat. Crida, i s'esgargamella, s'escanya i s'alsura, s'agita i fa torçors de ventre per fer témer tot el poblé.

Publica tots els títols que amb molta de honra pot mostrar el pigmeu estornell que ha de combregar amb rodes de molí, la *turba multa*... d'avui... *quic-qui-ri-quics*... amb un capellà qui fa riure... Na Pareia posada en solfa...

El *saig* fa una trescalamena que esglaia; en mig d'una basca horrorosa sua el moll dels ossos. Però en camvi, ho paga.

Sabeu quin rossegai de gent que aplega p'el camí!

Tots se treuen la pessa de dos. Això sí; aquesta criatureta de Deu hu fa baratet baratet, per pura amor a sa cultura i mai per mai voldria explotar. Deu m'en guarri!

I quina mescladissa que aplega!

Sabaterets de quarta amb devantal serolós i espenyat amb les ulleres mig aclucades que ja s'han aguanyat el pa de tant de servici; sabaters de primera de cadena d'or, i capell de paia americà de quinze duros i vestits a la *dernière*. Dependents de mitj sou, que fan les cartorze estacions cada dia a la taverna; senyorel·los amb totes les infles de calops de s'elegancia, cursi o ben entesa; senyorel·les femoregues, això sí, — però i qui no hu vol sebre tot? — i plenes d'abnegació d'aquelles que a dreita i esquerra i sensa to ni so vos etziben paraules cultes i frases de caixó tretes d'amagat de qualque novel·la física, donetes de portal baix, i doctores de sa font; senyors de panxa contenta amb un puro aromàtic, homos de carrera encarabassencada; escrivanets sensa criteri i funcionaris públics inconscients de lo que duen entre mans, i una partida de gent blaia per veure que s'arrebassarà tots se'n van a la festa.

Ja saben per on pegarà la fua.

Saben que la lògica i el sentit comú no caplleven ni s'acosten horrorisats d'una hora lluny d'ell; que com un femater públic remolcarà agrors i porqueries que farán oï, sensa treure cap en lloc; que no hi ha por que escandalisi *destapant l'horror de sa familia o dels seus*, (que aposta prengué el monopoli de l'infamia i de la crítica); que defensarà causes perdudes treguent per raons que encara n'hi ha hagudes d'altres iguals o pitjors, remolcant indignament ossos que reposen; que invocarà per defensa paraules mal enteses de Jesús, o les virtuts cristianes, insultades a l'uf per ell, el gran

cappare del sarcasme, quant n'hi hagui un que se atanci a protestar publicament dels escàndols públics que l'indigne encobeix o ampara; que amb una *valentia* com la seva, firarà indirectes, amagant els braons, alsarà sospifes infundades, doblegarà intencions, formant un estat d'opinió baldera, canallesca, infamant, innoble i bordellenca.

Tots ells s'ho pensen... però meam!.. no va dir ja Salomó qu'era *infinit el número*.

***

Es l'hora del sol més calent.

La *turba multa* s'empeny i's sempentetja per sentir-lo més apler.

I com un *quic-qui-ri-quic*, magre i escanyat; amb un *barbó*, pensit i prim com un fel de seba, que, gratant i remolcant un famer pega quatre giscos... surt el personatge, coll·llarc, com un vulgar arranca-caixals, i diu quatre bataionades aigordentes i indecentes....

La *turba* de bajans fa sa mitja... i convensuda i fent reverència diu: *Amèn amèn*...

***

Però, ¿qui deia que a la Vila ciutadana no hi ha cultura? — *Un Turista Bugerró*.

De «L'Aurora»

HORABAIXENQUES

PENSANT AMB TÚ

la gentil s'olleriqueta Antonia Coll

Quant la fosca ja s'entrega
apagant el sol ponent,
com la nina femorega
sent mon cor anyorament.

Quant son blaves les montanyes,
i els seus cims son espuats,
tot semblant-ne gents estranyes
dels gegats i encantats

de les poruges rondalles
que'm contava el vell pastó;
¡benhaja els temps de rialles
de quant era petitó!

Dolsos recorts revivava
assegut ran del camí;
cuant els peus seguit cantava
sa cansó estrident, un grí.

Era aquella hora masella
d'amor i encantament;
quant un galant i una bella
parlen d' enamorament.

Quant surt blanca i macilenta
la amiga de cada nit;
¡oh ma lluna confidenta
d'aquell amor infinit!

Dins la rialla argentada
bellugà son bell blavis;
i amb sa boca descavada
me parlà talment aixis:

“Jo sé la terra llunyada
ont floreix el tarongé;
sé una cara agraciada
més que les flors del rosé.”

Ja mai els flocs han lligada
sa caballera de lli;
té rialla estassada
dins son llabi carmesí.

Es rossa com una espiga
que al bes del sol torna d'or,
esta ben gentil amiga
que fan prest l'endolci el cor."

—Oh ma lluna blanca i bella
si al teu front pogués pujar,
jo es crestell de sa parpella
m'hi faria enmillarar.

Donem del ull seu l'espira,
calentor de son amor;
i un cant vibrará en la lira
d'aquest humil glosador.

***

Aixís febrós delirava
ficat el cap dins les mans
quant un renou m'espantava;
¡fou que lladraven els cans

perque la guarda els fogia
esgarriada de pò;
d'una ombra que allà's movia
i aquesta ombra era jo!

Un brotet d'olivera

L'AMO'N LLUC PERDÉ SES MESIONS

A un llogarét heí havia un amo que pre-
tenia ferm de sebre un predicadó si era bò
o dolent; i es poble estava tant per ell, que
si l'amo'n Lluc no anava an es sermó, ja no
hi veien més que quatre beates.

Un any heí aná un coramé d'es mes sa-
buts, i enterat de lo que feia el cas, se
feu amic de l'amo'n Lluc, i sovint, sovint,
anaven a passetjá.

Un dia parlant de semons l'amo li digué:
—Lcs hi tenen bons de guanyá en es
doblés, vostés amb so predicá.

—¿Com es ara?
—¡Foi! No han de fer més que pujá d'alt
sa trona i di quatre paraules.

—Segons veig vos donariau amb cò de
pujar-hi.

—¡Ja's de raó!

—Idò jo vos gos de messions una do-
bla de vint que es temps que jo predicaré no
sou capaç de dir, sempre seguit: «D'aquí
fins aquí allá y d'allá fins aquí.» Ja heu
veis, no'heu de cavilá gens, s'enteniment
no ha de fé rès, i jo he de predicá mitj' hora
sense di mai lo mateix i seguint es fil d'es
sermó sense podé perde un punt:

—Ja está fet, (digué l'amo'n Lluc).
I es vespre s' hora convenguda se assagué
a un cap de taula repetint sempre seguit:
«D'aquí fins allá, d'allá fins aquí.»

Quant es predicadó pujá damunt sa tro-
na i se va haver senyat, digué:

—Passem un'Ave-Maria per l'amo'n Lluc,
que ha tornat lòco, perque Deu li assistesca.

Dues filles seues que heu sentiren, ja son
partides cap a ca-seua i me trabaren son
pare fent sa cansoneta.

—¡Mon-paret meu!, ¿que teniu? (li deien
ses dues filles amb grans plors i abraçant-
lo).

I l'amo'n Lluc que fent capades no perdía
cala fent sa cansoneta.

Amb un instant heí acudí tot es poble i
s'hi abocaren demunt.

—¿Què teniu l'amo'n Lluc? (li pregunta-
va tot-hom.)

I tant arribaren a fé que l'homo tot enfa-
dat s'aixecà dient:

—Feis-vos trons tots plegats, grans bali-
tres, que si no'm das compta a Deu.. per
causa vostra he perdut una dobla de vint!...

F.

Ecos de Ca-nostra

A NOSTROS SUSCRIPTORS.— Su-
plicam a nostros abonats dels pobles, prin-
cipalment dels llunyans, que estan en des-
cubert de la suscripció de *La Veu d'Inca*,
que facin favor d'enviar les 4 pessetes de
l'anyada. E-hu poren fer per giro postal o
per recadé que no'ls han de faltar ara du-
rant les fires d'Inca.

PRIMERA FIRA.— Havent retardada la
sortida del present número, darem compte
a nostros lectors de la primera fira d'Inca.

A pesar d'esser la primera, acudí bastan-
ta de gent a nostro mercat.

El bessó tengué una mica d'alegrant-se:
el bò se pagava a 102 i 103 pessetes el quin-
tà. Encare's presentaren moltes figures se-
ques. Enguany se'n han venudes doble
dels altres anys segons consta als talonaris
del Pes públic, havent hagudes partides,
mai vistes, an aquesta plassa, de 35 pesse-
tes el quintà. Ahir baxaren pagant-se a 20
pessetes.

Els preus de grans no variaren.

De porcs grassos encare se'n presenta-
ren pocs a nostro mercat i continuaren a
s'alt preu de quinze ptes. l'arrova. De poc
pes n'hi havia bastants. E-hi ha s'opinió
que baixaran degut que més tart ne treuran
molts que ara els pagescs aguanten per
aprofitar ses figures verdes que enguany
n'han vengudes de ben tardanes.

Per acabar aquesta nota, direm que hi
va haver una gran plassada de amal'ers de
planter i que anaven més barato que'ls anys
anteriors i en tendència a baixar.

NOVELLADA.— Per la segona fira d'Inca,
31 del corrent, a la plassa de blaus d'Inca
se farà una cursa en que se bregaràn 3
braus novells, que ja foren arribats diven-
res passat procedents del continent.

PEIX BARATO.— Fa molts d'anys que'l
peix a Inca era un article de lujo que sols
porien menjar els tocats de bon gust i de
millor bossa. El peix blau se venia a 3 i 4
reals i el vermeí, que diven, a 7 i 8 reals el
Kilo. A vegades succeia que si'n duien molt,
per por de no haver de baixar el preu n'en-

viaven una cantidat a altres pobles que do-
naven barato, per porer vendre car el que
quedava a Inca.

Era una explotació que haurà durat una
dezena d'anys, que tot-hom lamentava,
i el periòdic d'Inca varies vegades en fé ga-
zetes; però que ningú e-hi posava remei.

Aquesta setmana s'hi ha posada compe-
tencia i hem vist vendre peix fresc a 30, 25,
20 i fins a 15 cèntims el Kilo. El pobre s'ha
aprofitat de menjar peix abastament, per
tots els carrers senten oloretes de peix frit
que afarten!

Mos diven que ja hi ha oferiments an els
nous paxaters perque es retirin; però que
aquests tenen un contracte fet amb pesca-
dors per tres anys i que d'aquí estona ten-
drem peix a balquena i barato.

No és lícita una competencia arruïnosa i
manco un acaparament explotador damunt
el poble.

Es V. gotoso, reumático y sufre de are-
nillas, mal de piedra, gota, ciática, cólicos
nefríticos, neuralgias, etc. ¿Tome V. la
«Piperazina Dr. Grau», con cuyo producto
se han curado millares de artríticos. Es el
mejor disolvente del ácido úrico.

INCORPORAMENT.— Dimecres s'incor-
poraren an aquesta guarnició 200 reclutes
ascendents del cupo de 1912, pertenyents al
retgiment d'Inca, amb fi d'ensenyar-los l'ins-
trucció durant dos mesos.

LA LLIGA DELS AMICS DE L'ART.—
Hem rebut un manifest de la *Lliga dels
amics de l'Art* en que aquesta entidat fa
constar el seu vot sobre el sepulcre del Beat
Ramón Lull.

MÚSIQUÈS.— Dimecres, vigília de la
festivitat de les Verges, se seguí la cos-
tum de fer serenates a ses al'otes. Sorti-
ren les dues bandes de música i altres de
instrumens de corda que alegraven la nit
favorida per una apacible temperatura.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	102'50	el quintà
Blat	a	20'00	la cortera.
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	08'50	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	10'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'50	

CAIXISTA

An aquesta imprenta se necessita un caixista
que ja sabi fer feina.

RATIFICACIÓ

Respecte a la notícia que donàrem de que D. Pere Cortés s'oferi a sortir de retgidor de l'Ajuntament, en lloc del que s'havia de sortear i que un periòdic mos desmenteix, per fer-nos quedá malament, hem de dir: que hem acudit a la persona que mos donà la notícia, i mos ha afegit, que pot-ser que se fes el sorteig; però que dies abans ja se sabia i se deia qui seria fora. A bons entenedos poques paraules. Mos ratificam.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Aquesta setmana hem tornat tenir per Inca, amb motiu de dol de persones ben acostades, el M. I. Sr. D. Francesc Mir, Curador de la Catedral i el M. I. Sr. D. Juan Quetglas, Secretari del Govern eclesiàstic.

Pocs dies després de sa mort del pare del darrer, morí l'Amo'n Pau Mir, nebot del Rector Mir i ara l'Amo'n Jaume Prats cunyat de Mossen Juan Quetglas. Dins una quinzena de dies han tengut tres morts de persones de familia.

Enviem nostro planyivol condol a ses families i especialment als amics sacerdots; i que Deu Nostro Senyor, don a tots la suavitat de la resignació cristiana.

Que la llum del cel il·lumin les ànimes dels difunts.

Ocurrencies

FUGA DE VOCALS

s B. rb. d. sc. br. x t. r. s
s. mpr. t. f. b. ix. v. v. nt
l. s. d. l. s. v. g. nt
f. t. mps q. st. n d. st. p. d. s
Solució: El dia que's Barbé faci bonda.

Sa música es sa de Manolo... Manolo no quiere comer pan solo o aquella que volgueu, gusto del consumidor.

UN QUI CONEIX ES PANYO.

CASA con corral situada en la carretera de Alcudia para alquilar.

Darán razón en la misma núm. 7.

LLIBRERIA Carré de la Murta número 5.—Inca.

Dertzeres Obres Rebudes

De la Biblioteca Popular de «L'Arenç» hem rebuts els següents toms que se venen a 50 cèntims l'exemplar.

Cançons Populares Catalanes. Primera segona i tercera sèrie.

Teodor Llorente — *Posies triades.*

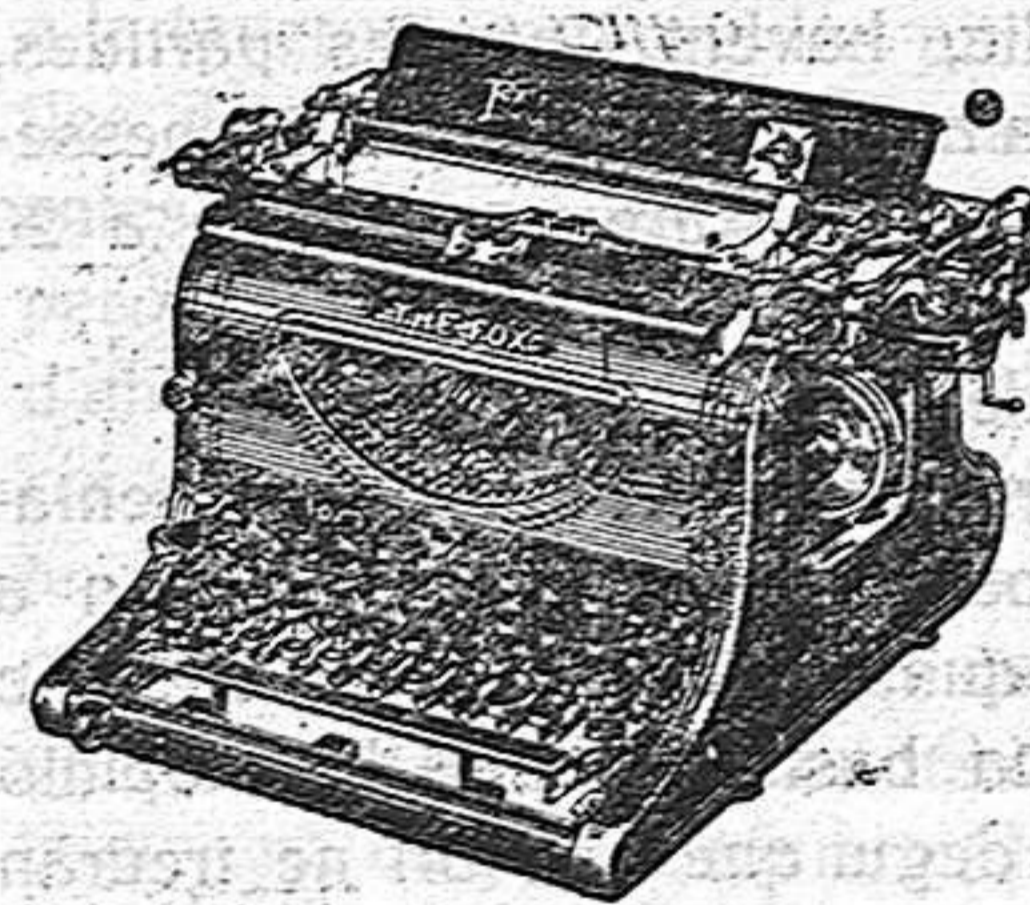
Ramón Llull — *Llibre de les Besties* texts originals amb prolec, notes Bibliogràfiques i glosari den M. Obrador Bennasar arxiver mallorquí.

Federic Mistral — *Nerto*, poema provençal, traducció en prosa de Jacinto Verdguer, segona edició.

Diagnóstico Precoz de la Tuberculosis Pulmonar por el Dr. R. Plá y Armengol, Traducido del catalán corregido y aumentado por el mismo autor.

Manual de la Entronisación del Corazón Deífico de Jesús en el hogar por el P. A. T. SS. CC. — 50 cèntims.

Obres del del Dr. D. Jaume Balmes, Pbre. *El criteri* traduït al català per D. Jaume Collell, Ardiaca de la Catedral de Vich i les notes traduïdes per D. Federich Clascar Capellà de la Casa de la Maternitat. — 11 r.

Máquinas de escribir FOX modelo 24, de escritura visible.

La más fuerte y la que reúne más ventajas de todas las máquinas de escribir. A quien nos pruebe lo contrario le regalaremos una.
¡¡Última creación Norte Americana!!
Representante con depósito:
Vda. de JOSE F. CASTELLA
Plaza del Mercado, 17.—INCA.

Dietaris per a 1916

CONTENEN DATES DE

Madrid, Barcelona, Valencia
Sevilla i Ciutat de Mallorca.

Llibreria del Carrer de la
= Murta, 5.—INCA.

VENTA

Se venden; la casa número 4 de la calle de la Rosa en esta ciudad; y una porción de tierra sita en este término y pasage camino antiguo de Llubí llamada "Son Ramis,, de «Can Morey», propia de Guillermo Pujadas Ramis (a) Fideu, mide 7 cuarterones 40 destres, plantada en parte de viña y el resto dedicada a cultivo y arbolado.

Para informes, a su apoderado Juan Pieras Ramis en esta ciudad, General Luque 77.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures— En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a llibras y raillesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores— 30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llubí. Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios Cuellos todas las formas a 10 cèntims uno.
Puños id, id. a 10 cèntims par.
Camisas de 20 a 40 cèntims según forma.

Sucursal en Inca =Sastrería y Camsería de FLORENCIO PRAT=Mayor 6, 8, 10= P. del Sol, 1 y 2,